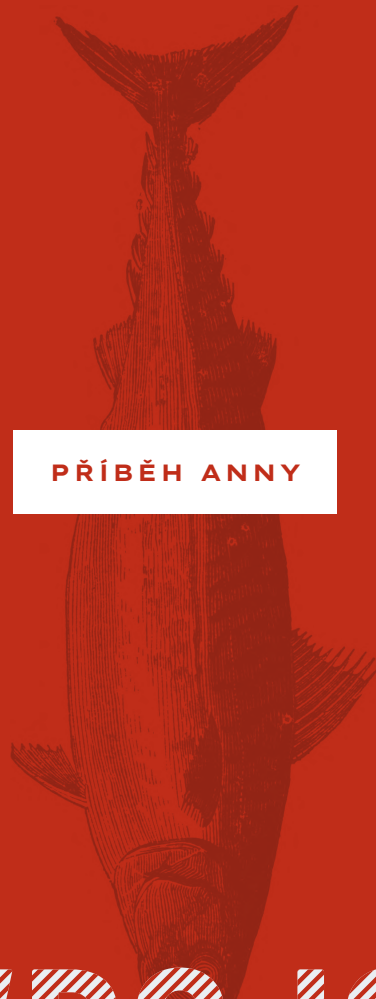

PETR KOS

PŘÍBĚH ANNY

KOVBOJOVÉ

NA MOŘI

PETR KOS
KOVBOJOVÉ NA MOŘI

OBÁLKA A GRAFICKÁ ÚPRAVA TEREZA KRÁLOVÁ.
ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA MARTINA MAŠÍNOVÁ.
KOREKTURY ŠÁRKA DOHNALOVÁ.
SAZBA STUDIO VISUALIST (WWW.VISUALIST.CZ).
TECHNICKÝ REDAKTOR MILAN DORAZIL.
VYDALO NAKLADATELSTVÍ ARGO,
MILÍČOVA 13, 130 00 PRAHA 3,
ROKU 2026 JAKO SVOU 6 116. PUBLIKACI.
VYTISKLA TISKÁRNA TNM PRINT.
PRVNÍ VYDÁNÍ.

ISBN 978-80-257-5014-8

NAŠE KNIHY DISTRIBUUJE KNIŽNÍ VELKOOBCHOD KOSMAS
SKLAD: ZA HALAMI 877, 252 62 HOROMĚŘICE
TEL.: 226 519 383
E-MAIL: ODBYT@KOSMAS.CZ, WWW.FIRMA.KOSMAS.CZ

KNIHY JE MOŽNO POHODLNĚ ZAKOUPIT V PŘÁTELSKÉM
INTERNETOVÉM KNIHKUPECTVÍ WWW.KOSMAS.CZ

„ACH! - A TO VÁM ŘÍKÁM TEĎ
PO LETECH - KDYBY MĚ BYL MŮJ
DÉMON DOVEDL UCHOVAT STÁLE
V TAKOVÝCH VÝŠINÁCH, SNAD
UŽ BYCH NIKDY NEBYL VYDECHL
STRÍZLIVÝ. AVŠAK TENTO SVĚT
NEDÁVÁ NIC ZADARMO. ČLOVĚK
MUSÍ PODLE ŽELEZNÉHO ZÁKONA
VŠE SPLATIT - KAŽDÁ SÍLA JE
VYVÁŽENA SLABOSTÍ; PO KAŽDÉM
VZLETU PŘIJDE PÁD; A ZA KAŽDOU
DOMNĚLOU BOŽSKOU CHVÍLÍ
NÁSLEDUJE PŘIMĚŘENÁ DOBA
V SLIZU PLAZA; ZA KAŽDÝ KROK
V NEDOZÍRNÝCH, DLOUHÝCH DNECH
A TÝDNECH ŽIVOTA STRÁVENÉHO
VE VELKOLEPÝCH CHVÍLÍCH
OPOJENÍ MUSÍ ČLOVĚK ZAPLATIT
KUSEM ŽIVOTA A ČASTO JEŠTĚ
I LICHVÁŘSKÝMI ÚROKY.“

Jack London: *Démon alkohol*

VRACEL JSEM SE starým fordem pickupem z Aljašky přes Kanadu. Dolů, do Seattlu. Nespěchal jsem.

Tisíce mil na přemýšlení.

Cesta na několik dní.

V noci jsem spal na korbě auta ve spacáku a vzpomínal na předešlé měsíce a roky.

Vybavovaly se mi útržky příběhů, které jsem dřív chtěl všechny zachytit. Zapisoval jsem si je do sešitů, na kousky papírů, do diářů. Napřed jsem se snažil nic nezapomenout, nevynechat. Jenže časem jsem měl radši, když kolem mě jen letěly, když jsem je slyšel a věděl jsem, že se vypaří, že jsou vyprávěné jen v tom jednom jedinečném okamžiku. Že skřípot tužky po papíru by vše narušil.

V okamžiku, kdy dva chlapi sedí proti sobě a mluví spolu z očí do očí. Nejsou určený pro nikoho dalšího. Tyhle historcky se nevykládají po barech. Musíte si je zasloužit.

Oddřít roky na moři, bojovat s bouřkami, potácet se a potit na palubě a nezvorat to. A pak, po letech, když se zase shledáte, když jste si rovní, když žiješ svůj vlastní příběh, svůj vlastní život, kterej je jim možná podobnej, a taky už jsi možná ve stejném věku, jako byli tehdy oni, teprve pak si tě pustěj k sobě blíž.

Na začátku jsem si myslel, že to je skvělý základ na knihu. Že ji napíšu, protože oni si to zaslouží, protože mi všechno řekli, protože jsem část toho prožil, a že přece nenechám zmizet jejich životy.

Ale pak, po mnoho let, jsem neměl žádnou motivaci psát.

NECHTĚL JSEM SE S NIKÝM DĚLIT O VZPOMÍNKY, KTERÉ MI SVĚŘILI; ŘEKLI MI TO, CO ANI SVÝM DĚTEM NE, A MANŽELKÁM UŽ VŮBEC.

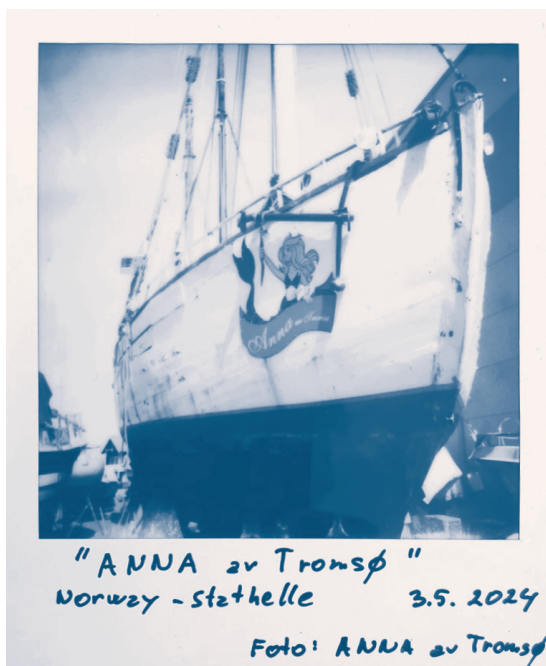
Možná jsem měl pocit, že když o tom vím jen já a oni a nikdo další, jsem součástí toho příběhu, ale kdybych to napsal, budou to jen historky a já je ztratím.

Ale dneska už vím, že už nemusím poslouchat cizí vyprávění o životě, že už nemusím snít o cizích dobrodružstvích, že nemusím vyprávět jen cizí dobrodružství, když mám vlastní.

Jenže nakonec, příběh těch mořských kovbojů už nikdo jiný nenapíše, nikdo jiný ho nezná celý. Tak je to na mně. Uběhla už spousta vody, co se to všechno stalo. Spoustu detailů a jmen jsem zapomněl, nebo je ani tehdy nevnímал.

Ale o to nejde, jde o ten pocit, důvěru, kterou si člověk musí zasloužit. Tahle historie se skládá z řady osudů, mohl jsem ji poskládat přesně tak, jak žili svůj život, podle pravdy, nebo si ji vymyslet. Mohl jsem své psaní zakončit i jejich smrtí. Protože teď už stejně nikdo z nich nežije, i když kdo ví...

My už za svoje dobrodružství zaplatili - kusem života i s úroky. Kolik jste za svůj sen a svobodu ochotní zaplatit vy, co dáte v sázku?

1

VŠE POCHÁZÍ Z MOŘE

ČERVEN 2018

Koupil jsem starou dřevěnou plachetnici v Norsku. Po jiných lodích jsem se dívat nejezdil, žádné jiné jsem nehledal. S nikým jsem se o tom nebavil, nevyptával jsem se známých a kamarádů, co si mám koupit. Která loď by byla nejlepší. Neposílal jsem nikomu fotky z inzerátů, co si o té a té myslí. Neříkal jsem nikomu, že si chci koupit plachetnici a obeplout s ní svět.

Protože jsem věděl, že žádnéj svět neobepluju, tak o tom nebudu vykládat, když stejně kolem světa nepopluju.

Zbyly mi nějaké peníze z rybolovu na Aljašce. Věděl jsem, že už se tam nevrátím. Po osmi letech, kdy většina rybářů, kapitánů, co jsem s nima chytil, šla do důchodu a pověsila řemeslo na hřebík. Že je to děsně daleko, když mám malé děti a šťastné manželství.

Věděl jsem, že to je moje poslední sezona, i když jsem mohl mít práci na další roky. Viděl jsem, že už toho umím víc než kapitáni a kluci z posádky. Že pro mě je na Aljašce jen jedna cesta, a to začít chytat se svojí lodí, ale to nešlo. Chyběly mi potřebný papíry, abych tu byl legálně, abych mohl koupit loď. A nebavilo mě se vykrucovat na otázky, proč si nekoupím vlastní loď s licenci, nebavilo mě už hrát tu hru, falšovat si různé dokumenty, řidičák a **crewlicence**¹. Sice, čím déle a častěji jsem tam jezdil, tím jsem byl míň nápadnej. Jenže to nemělo budoucnost. Byla to škoda, protože to byl nejlepší job, co jsem kdy do té doby měl. A byl jsem v tom dobřej.

Ale ta poslední sezona se vydařila. Vlastně byla nejlepší, jakou jsem tam zažil. Bylo dost ryb, dost jsme toho nalovili a i cena byla slušná. Měl jsem dvanáct procent z úlovku jako **skifman**².

To znamená, že jsem celé dlouhé dny seděl v otevřeném člunu a tahal síť od velké lodi na břeh. Pak jsme síť zavřeli. Já vyrazil od břehu, táhl velkou síť v oblouku zpět k mateřské lodi. Když se oba konce spojily a síť byla zavřená, co jsme chytili, to jsme chytili. Dlouhé dny nepřetržité práce, stále venku.

No a tak mi z téhle sezony zbyly peníze. Neválel jsem se v prachách, ale málo to taky nebylo. Jenže peníze se rozeběhnou rychle. Přijel jsem domů.

Na Aljašce bojuješ s mořem, s lodí, s rybama, s posádkou. Jsi vládce moří, námořník, rybář, kapsa plná prachů, kdo je víc? A tady o tom nikdo neví. Můžu jít kácet stromy

1

licence pro členy
posádky rybářských
lodí

2

člen posádky,
který řídí silný
otevřený člun
na druhém konci
rybářské sítě

nebo stavět nějakej barák nebo opravovat jiným lidem jejich malé loďky, co s nima jezdí na přehradě. Zahodit to všechno, co bylo dřív? Dělat někde, kde ti nějakej sráč, co by se za pár minut na lodi poblil, říká, co máš dělat...?

Koupit vojetý auto, nebo nějakou starou velkou loď?

Třeba si tou starou lodí na auto vydělám...?

Letadlo do Norska, na otočku na víkend. Jak snadné. Jen pár hodin v letadle. Bylo to v zimě 2018 a chcalo, jo, a samozřejmě fičelo. Takový to normální severský počasí.

Pěšky jsem došel z centra do přístavu. Ten kluk tam ještě nebyl. Loď jsem si okoukl a šel si dát kafe do obchodu. Stál jsem uvnitř, u výlohy, a pil kafe z automatu. Díval jsem se ven, na loď.

NO KUPOVAT JI NEMUSÍM. JE DOST DOBITÁ. NAVÍC JE HNUSNÝ POČASÍ A JE MI ZIMA. JO, A JE PĚKNĚ VELKÁ: 50 FEET – 15 METRŮ.

Jenže, jak jsem tam stál a díval jsem se na ni v přístavu – líbila se mi. Nikdy jsem žádnou takovou loď neviděl. Od každé něco, ale bylo hrozně příjemné se na ni dívat. I když byla pod plachtou. I když bylo vidět, že barva se odlupuje, že je celá zelená, jak se o ni nikdo nestará. Přístav byl pěkněj, pár starejch lodí, poblíž centra pěkného města. Určitě tady budou fajn lidi, co se věnují starejm lodím.

Pak jsem už zahlídl, že okolo lodi chodí nějakej kluk, tak jsem zmačkal kelímeček, hodil ho do koše a šel k ní.

Kris, tak se mi představil. Prohodili jsme pár vět. On zůstal na břehu a já slezl z mola – byl zrovna odliv – na loď. Proleжал jsem palubu, on se pak ke mně připojil a otevřel vstupy do podpalubí. Sešli jsme dolů po schůdkách. Rozsvítil nějakou žárovku, já měl s sebou baterku.

V lodi nebyl ani bordel, protože v ní nebylo nic. Byla úplně prázdná, vybydlená. Nějaká židle, pár latí sbouchaných jako postel. Žádný obložení stěn a lodních žeber trupu.

Očesaná až na kost. Jako v břicho velryby.

Aspoň bylo všechno vidět. Moc času jsem tam nestrávil. Jenže asi to stačilo. Já už to viděl! Já měl ten pocit, jako že se už známe. Já už věděl co a jak, co kde bude, mozek mi pracoval.

Já neviděl ten bordel s rozbitým motorem. Věděl jsem od Krise, že nefunguje, že byl zaplavenej slanou vodou. Jenže mně to nevadilo. Vylezl jsem na palubu na světlo, už nepršelo, dokonce bych už dneska řekl, že snad i slunce mezi mraky vysvitlo.

S Krisem jsem se rozloučil a domluvili jsme se na večer na pivo v baru. Chodil jsem po městě, ještě jednou jsem udělal okruh, až jsem se zase ocitnul zpátky před lodí. Já to v tu chvíli ještě sám nevěděl, ale už to bylo rozhodnutý, už to bylo daný. Loď je ženskýho tvaru, jo, jak fyzicky, tak i slovně. V angličtině by měla být středního rodu „to“, jenže to nikdo nepoužívá a vždycky je to „ona“. Takže se chlap může zamilovat.

Večer v baru. Kris tam přitáhl svoji přítelkyni z Polska nebo Litvy, už nevím. Kecali jsme, pili víno, jo, byla to spíš vinárna než bar. Už jsem tam pak nikdy nebyl, i když vím, kde to bylo. Kecali jsme o lodích, o čem taky jiným. Řekl jsem mu, že zítra letím domů, ale že mu dám vědět během pár dní.

Když jsem přijel domů, manželka mi řekla, „no tak to zkus, za to nic nedáš, kromě peněz, ještě bys mi to pak připomínal, žes to nezkusil!“

3

nabídka

Tak jsem udělal nějakou **offer**³, dneska už vím, že by to prodal i za míň, ale co!

4

Udělal jsem **deal**⁴.

obchod

JE TO ANNA.

Není to moc brzo, ale zase úplně pozdě ještě taky ne. Za rok by bylo pozdě, před rokem ještě moc brzo. Kdybych to neudělal teď, tak už asi nikdy. Stejně jako s Aljaškou.

Možná někdy doufáš, že věci se změní samy, že najednou se něco stane, jenže ne!

A pak jsou tady ty příběhy a vzpomínky z Aljašky. Ty historiky o rozhodnutích. Jen díky nim vím, že jsou vždy jen dvě možnosti. ANO, anebo NE!

MOŽNÁ NEEXISTUJE.

Nikdy nevíš, který to ano a ne je to správný, a nikdy se to nedozvíš, dokud to rozhodnutí neuděláš.

A nakonec stejně nevíš, jestli ses rozhodl správně.

Nakonec ti nezbude než zatnout zuby a valit to dál, rvát to svojí silou, dokud ji ještě máš. A když už si myslíš, že nemůžeš, tak musíš přidat.

Mám asi dva měsíce času se doma pobalit a vyrazit nahoru a pustit se do téhle výzvy. Zkusit, jestli teda na to mám. Pobít všechny ty naše námořníky z přehrad, ty tlustý pracháče s kyselejma upištěnejma manželkama. Jo a ještě nejsem tak starej.

Seknout s prací, o který víš, že je jen na zaplacení těch pár složenek. Jen si to představ, přijdeš ráno do práce a řekneš:

„Končím, koupil jsem v Norsku sto let starou dřevěnou plachetnici a za dva měsíce jedu tam nahoru ji opravovat!“

Jo a jak dlouho tam budu?

„To fakt nevím... ale už se mnou nepočítejte!“

V loděnici je před sezonou. Všichni na mě čumí. Kolik let jsem tady dělal? Pět? Nic moc neřeknou, jen čumí. A za to to stojí. Už jenom kvůli těm pohledům to stálo za to.

Ani mi to není líto, když se nezmůžou, aby tě plácli po ramenou.

Jo, pak se akorát někdo ozve: „To si troufáš!“

Jenže vědí hovno! Když jsou zabeďněný a neznaj tě a nevěděj, co v tobě je...

Když jsem tam makal na dílně v loděnici. Byl to zvláštní kruh. Okruh. Vrátit se z Aljašky, z rybářských lodí a dělat po hospodách hrdinu. Vykládat příběhy všem těm vodákům a námořníkům, co se plaví po řece a jezerech, a sní o oceánu a Aljašce.

Dělat v týhle práci, v loděnici, to je jako dělat v místě, kde jsem měl před dvaceti lety začít. Kde jsem se měl plácet na rybníce a pak vyplout do světa. Ale já začal mít pocit, jako že už jsem doplul. Jako bych se vrátil v čase.

Do období, na které Tonda a Fífa z Aljašky vzpomínali. Na tuhej komunismus padesátých let. Montérky a mastný hadry, zakouřená dílna, zamatlané, nikdy nemyté okno ven, salát z papíru, přestávky na kafe turka, rum a zvětralý levný pivo. Vymrzlý ranní autobus cestou do práce. Zasněžená cesta lesem. Šedivá krajina. Starý chlapi, co celý den ucucávaj lahvový pivo schovaný ve skříňce v ponku v očekávání mizernýho důchodu, kterej nastane fakt za dlouho.

Pracovat na lodi nějakýho zbohatlíka v přístavu, a když jsou trochu vlnky a začne foukat, zvednout hlavu od motoru a dívat se po přehradě do dálky.